

နတ်သမီး

ရေခဲအိပ်မက်

အခန်း (၁)

“ဟိတ်ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ ရှင်းသန့်”

အသံနှင့် အတူ ပခုံးလေးကိုပါ လင်းလင်းလှမ်းပုတ်လိုက်တာမို့ ရှင်းသန့်စင် လန့်သွားတာ အထင်အရှားဖြစ်တယ်။ လှည့်ကြည့်သော မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်နေကာ ပါးပြင်ပေါ် ကသနပ်ခါးပါးကွက် ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် အပြိုင် ဖြစ်နေသည် ။

“လန့်လိုက်တာ လင်းလင်းရယ်”

“လန့်ရအောင်နင်က ဘာတွေငေး၊ ဘာတွေ တွေးနေလို့ လဲ ရှင်းသန့်ရဲ့ ”

ရှင်းသန့် ရပ်နေသော ဝရန်တာလေးမှာ ဝင်ရပ်ရင်း နေတစ်စင်း မေးလိုက်မိသည် ။ အကြည့်တွေကလည်း ရှင်းသန့် လှမ်းကြည့်နေရာကို ရောက်သွားခဲ့ ၏။

ထိုနေရာက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရုံးခန်းနှင့် ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ နားနေဆောင်ပဲ ရှိတာဖြစ်သည် ။

“ဘာမှ တွေးတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ ဟိုဆရာကိုကြည့်နေတာ ကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ ဆရာအသစ် ထင်တယ်ဟ”

“ဘယ်မှာ လဲ ရှင်းသန့်”

လင်းလင်း မေးသည် မေး လှမ်းလည်း ကြည့်သည် ။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ

ဆရာကြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာသော ဆရာတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

“ဟိုမှာ လေ ဆရာက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာဟ”

ရှင်းသန့် ပြောတာကို နေတစ်စင်းလည်း လက်ခံပါသည်။ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာမတွေပဲ အများ စုရှိတာဖြစ်သည်။ ဆရာဆိုလို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် အလယ်တန်းပြ ဆရာနှစ်ယောက်၊ အထက်တန်းပြဆရာတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

ထိုဆရာအားလုံး အသက်လေးဆယ်လောက်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ အခုမြင်တွေ့နေရသော ဆရာကတော့ ငယ်ရွယ်လွန်းပါသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူပေါ်က နံ့သာရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့သာ ဆရာတစ်ယောက်ဟု ခွဲခြားသိနိုင်တာဖြစ်သည်။

လူက ငယ်ရွယ်သလို ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာကလည်း ချောမောဖြူနုနေသည်။ နေတစ်စင်းစိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ပြုမိသလို လင်းလင်းကတော့ နှုတ်ကတောင် ထုတ်ဖော် ချီးကျူးနေသည်။

“ဆရာက တကယ်ချောတယ်နော် အရပ်ကလည်း မြင့်လိုက်တာ ဟောလိဝုဒ်မင်းသား ရိုင်ယန်ဂျေစလင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဟ”

“အေးနော် စတိုင်က မိတယ်”

ဟေ့ နင်တို့ စကားတွေ အခုချက်ချင်းရပ် ဆရာကို ဘာလို့ ဝေဖန်နေကြတာလဲ”

“ဟာ ငါတို့ က အမှန်ပြောတာပဲ။ မကောင်းတဲ့ အမြင်နဲ့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာပဲ နေရဲ့ ”

“ဘယ်လို အမြင်နဲ့ မှ မပြောနဲ့ ၊ လာ အတန်းထဲဝင်ကြမယ်”

နေတစ်စင်း စကားကို လင်းလင်းနှင့် ရှင်းသန့်တို့ ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ ကျောင်းတက် ဘဲလ်မြည်သံကြောင့် အားလုံး စာသင်ခန်းလေးထဲသာ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ။

နေတစ်စင်း၊ ရှင်းသန့်စင်နှင့် လင်းလင်းတို့ သုံးယောက်ဆိုတာ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမှ ယခု နဝမတန်း ကျောင်းရောက်သည် အထိ မခွဲမခွာ တွဲလာသော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ ။

နဝမတန်းတက်တော့ သုံးယောက်စလုံး တူညီစွာဝိဇ္ဇာတန်းက တန်းခွဲ (E) မှာ သုံးယောက် စလုံးတူညီစွာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ယူခဲ့ကြသည်။ ။

ဝိဇ္ဇာတန်းက တန်းခွဲ (E) မှာ သုံးယောက်စလုံး တစ်ခန်းတည်း တစ်တန်းတည်း အတူကျောင်းတက်နေကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

နေတစ်စင်းက ကုပ်ဝဲသာသာ ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေကို နဖူးပြေပြေလေး ပေါ်အောင် လှန်သိမ်း စုနှောင်ထားတတ်သည်။ ။

ဝင်းမွတ်နုညက်သော မျက်နှာလေးက နေတစ်စင်းဆိုသော အမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ကြည်လင်ကာ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ။

လင်းလင်းက ပိန်သွယ်သွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် အသားဖြူကာ ဆံပင်ကျောလယ်လောက်ကို ဆံညှပ်လေးနှင့် အမြဲစုသိမ်းထားတတ်သည်။ ။ မျက်ခုံးမည်းမည်းနက်နက်လေးတွေက ဖြူသော မျက်နှာလေးမှာ ထင်းနေ၏။ ။

ရှင်းသန့်ကတော့ အသားလေးညိုညက်ညက်နှင့် တစ်မျိုးလှသူဖြစ်သည်။ ။

နက်မောင်းပြီး ထူသော ဆံပင်ရှည်ကြီးက ခါးစပ်အထိရှည်သည်။ ။

ထိုဆံပင်ကြီးကို တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ဆံမြီးကျစ်တတ်သလို နှစ်ချောင်းခွဲကာလည်း ကျစ်တတ်သေးသည်။ ။

မျက်ဝန်း ဝိုင်းစက်စက်ကလေးတွေ ပါးမို့မို့လေးတွေနှင့် မေးစပ်ကမှ ညှန်ကလေးကြောင့် တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

မိဘတွေအားလုံးက ချမ်းသာပြည့်စုံတာမို့ နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ကံကောင်းကြ ပါသည်။ ။ အပူအပင် ဆင်းရဲမရှိ ကျောင်းတက်နိုင်သည်။ ။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အိမ်က ကားလာကြိုနိုင်သော်လည်း နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက် အတူသွားချင်တာမို့ ကျောင်းကားကိုပဲ လစာပေးကာ စီးဖြစ်သည်။ ။

“တကတဲတော် ဘယ်လိုရေစက်တွေ လာဆုံကြမှန်းကို မသိဘူး။ တစ်ပတ်မှာ ငါးရက်တက်ရတဲ့ ကျောင်းမှာ ဆုံနေတာတောင် အားမရကြဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဒီသုံးယောက် တတွဲတွဲပါလား။”

မာမီကတောင် နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက် အကဲပိုပုံကို ညည်းညူပြောရသည် အထိဖြစ် သည်။ ။ သို့သော် ကျောင်းပိတ်ရက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေအိမ်မှာ စာစုကျက်လျှင်တော့ နေတစ်စင်းတို့ စားချင်တာမှန်သမျှ စီစဉ်ပေးတတ်သည် ချည်းပင်။

မာမီလိုပင် လင်းလင်းမိဘတွေကော၊ ရှင်းသန့်မိဘတွေကပါ နေတစ်စင်းတို့ အတွက် စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်ကာ သုံးအိမ်တစ်အိမ်ဟု ဆိုရမည်။

ခိုင်မာသော သံယောဇဉ်သည် နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက်ကြား မြဲမြံနေခဲ့တာတော့ အသေအချာ။

“အဲဒီဆရာနာမည်က ဦးပြတိုက်တဲ့ ”

“ဘာရယ် ဦးပြတိုက် ဟုတ်လား”

ကျောင်းဆင်းသည် နှင့် ရှင်းသန့်က ကြားခဲ့သမျှကို
ချက်ချင်းသတင်းပို့သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် နာမည်က တကယ်လန်းတယ်နော်။ ဆယ်တန်းဘောဂ
ဗေဒ သင်တာတဲ့ ဟ”

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဆရာဟ”

လင်းလင်းက ရုံးခန်းဘက်က ထွက်လာသော ဆရာပြတိုက်ကို မြင်
တာနှင့် နေတစ်စင်းတို့ ကို ပြောသည်။ ။

လက်ထဲမှာ ဖိုင်တွဲကို ကိုင်လျက် ကျောင်းဝင်းအရိပ်အောက်မှာ ရပ်
ထားသော ကားဆီသို့ ဆရာပြတိုက် လှမ်းသွားတာမြင်သည်။ ။

MARK X ကားလေးက သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ ။

“အလဲ့ တို့ ဆရာက ဘော့စ်ပဲဟ၊ ကားကလည်း အလန်းပဲနော်”

ကားလေးပေါ် လှမ်းတက်သွားသော ဆရာပြတိုက်ကို ကြည့်ကာ
ရှင်းသန့်နှင့် လင်းလင်းတို့ ဝေဖန်ကောင်းနေကြသည်။ ။

ဦးပြတိုက်ဟူသော ဆရာကတော့ နေတစ်စင်းတို့ ကျောင်းကို ရော
က်တာ ရက်ကပိုင်းမျှပဲ ရှိသေးတာမို့ တကယ့်ကို ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်နေသ
ည်။ ။ ဆရာမို့သာ ဦးတပ်ခေါ်နေရတာဖြစ်သည်။ ။ အသက်က နှစ်ဆယ်
ကျော်မျှလောက်ပဲ ရှိဦးမည်ဟု နေတစ်စင်း ထင်ပါသည်။ ။

“အင်း ငါတို့ ကျောင်းက ဆရာမ အပျိုတွေတော့

ရင်ခုန်စရာဖြစ်ဦးမှာ ပဲဟေ့”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊ ခစ် ခစ်”

ရှင်းသန့်စင်တို့ ကတော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဝေဖန်နေကြသည်။ ။
နေတစ်စင်းကတော့ နှုတ်ဆိတ်နားထောင်နေသူသက်သက် ဖြစ်၏။

ကျောင်းကားပေါ်ရောက်တော့လည်း ထိုစကားတွေ တိတ်ဆိတ်ကုန်
ကာ ဆရာပြတိုက်ဆိုတာ လည်း မေ့သွားကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“ဟဲ့ ဒီတစ်ပတ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နင်တို့ စားဖို့ ငါ့မေမေက ရွှေတောင်
ခေါက်ဆွဲ စီစဉ်ထားမယ် တဲ့ ”

“ဟာ မိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်စလုံး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နေတစ်စင်းရယ် တစ်ရက်က နန်းကြီးသုတ်ကျွေးမှာ
လေ”

“အိုကေ ငါက နန်းကြီးသုတ်ဆို ပိုတောင် ကြိုက်သေးတယ်”

ရှင်းသန့်ဆိုသော ရှင်းသန့်စင်ကတော့ သူ့အကြိုက်မို့ ဝမ်းသာအားရ
ရေရွတ်သည်။ ။

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အလှည့်ကျ စာစုကျက်ရင်း
ဆုံတွေ့ကြတာ ပျော်စရာဖြစ်နေပြီ။

ဒီတစ်ပတ်အလှည့်ကျသော လင်းလင်းမိဘတွေကတော့
အလုပ်ရှုပ်ကြ မျက်စိနောက်ကြဦးမှာ သေချာသည်။ ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူမတို့ သုံးယောက်ကိုအပြစ်မမြင်ရက်ကြဘဲ
ချစ်ခင်ကြစမြဲလေ။

အခန်း (၂)

“လရိပ်တို့ အခန်းကို သွားရအောင်ဟာ”

မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်လေးမှာ လင်းလင်းက ပြောတော့ ရှင်းသန့် စင်ကော နေတစ်စင်းပါ သဘောတူ လက်ခံမိသည် နှင့် သုံးယောက်သား တစ်ခန်းကျော် (D) ခန်းက လရိပ်ဆီ ထွက်ခဲ့သည် ။ လရိပ်ခင်ဆိုသည် က လင်းလင်းနှင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကာ အတန်းတူ ဘာသာရပ်တူတာမို့ နေတစ်စင်းတို့ နှင့် လည်း ခင်သည် ။

“ဟယ် လင်းလင်းတို့ ဘယ်လာတာလဲ”

“ဘယ်လာရမှာ လဲ နင့်ဆီလာလည်တာပေါ့ လရိပ်ရဲ့ ”

“လာကြလေဟာ ဒီမှာ နင်တို့ ကို ကျွေးဖို့ ကိတ်မုန့်ခြောက်တွေ ကျန် သေးတယ် စားကြ”

“တော်ပါပြီဟာ ငါတို့ စားပြီးပြီ ပျင်းလို့ နင့်ဆီလာတာ”

ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေးအုပ်စု ဆုံကြသည် ဆိုတော့ စကားတွေက ပြောမဆုံး ရယ်စရာဆိုလည်း နေတစ်စင်းတို့ ဝိုင်းရယ်ကြနှင့် ဆူညံကျယ်လောင်နေတာကိုတောင် သတိမထားမိကြ။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် စကားတွေပြောမကုန် ဖြစ်နေကြတုန်းမှာ ပဲ ကျောင်းတက်ခေါင်း လောင်းသံက မြည်လာ၏။ ဒါပေမဲ့ နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ထိုင်ရာမှ မ ဖြစ်ကြသေးပါ။

“ဟေ့ ဘယ်က အမှိုက်တွေလဲ၊ လရိပ်ခင် နင့်သာလိကာတွေ မောင်း ထုတ်လိုက်”

စကားကော လေသံပါ ရင့်မာလွန်းသည်။ နေတစ်စင်း ဖျတ်ခနဲ မော့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ ဆံပင်တိုတိုက ဂျယ်လိမ်း ထားတာမို့ ပြောင်လက်နေသည်။

ကုတ်ထားသော မျက်ခုံးတွေက စိမ်းဖန့်ကာ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင် တွေ ဝန်းခတ်ထားသော မျက်ဝန်းတွေက စူးရှပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ တော့ အမှန်။

နှာတံက ကျစ်လျစ်ပေါ်လွင်ကာ ပြည့်သော နှုတ်ခမ်းက စိုလဲ့ပိရိသ ည့်။ အစက်အပျောက် တစ်စက်မထင်သော မျက်နှာကတော့ ချောမော သည်။

“ငါပြောတာ ကြားတယ်နော် လရိပ်၊ ဆရာမ လာတော့မယ် အမှိုက် တွေ သိမ်းပစ်လိုက် တော့”

ချောမောသော ရုပ်သွင်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် မျက်နှာက တင်းမာမှု နံ့ကုပ်နေ၏။

“ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပါ ရဲရဲ့ ”

“နင့်သူငယ်ချင်းတွေဆိုလည်း ကျောင်းဆင်းမှ အိမ်မပြန်ဘဲ တစ်ည လုံး လာထိုင်စကား ပြောချင်ပြော အခုတော့ လစ်ခိုင်းတော့”

“ဟင် နင်ဘယ်လိုလဲ ရိုင်းလိုက်တာ”

နေတစ်စင်း ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တာမို့ ဆတ်ခနဲမော့ကြည့် ကာ မာဆတ်ဆတ်ပဲ တုံ့ပြန်မိသည်။

“ငါရိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံ နင်တို့ မကြားဘူးလား၊ ဒါစာသင်ခန်း၊ ပေါက်ကရတွေပြောပြီး လာလည်ရ အောင် ကော်ဖီဆိုင် မဟုတ်ဘူး ”

“ရဲ့ တော်ပါတော့ ဟယ်”

လရိပ် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် နှစ်ယောက်ကြားက ဝင်ရပ်ကာ တောင်းပန် သည် ။ နေတစ်စင်းကိုယ် တိုင်လည်း လက်သီးလေး တင်းတင်းဆုပ်လို က်မိတာကိုသိသော ရှင်းသန့်က ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ထား သည် ။

“လရိပ် ငါက ဒီအခန်းရဲ့ မော်နီတာနော်၊ ဆရာမဝင်မလာခင် ဒီသုံး ယောက်ကို ငါမမြင်ချင်းဘူး”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို နေတစ်စင်းလက်သီး နှင့် ဆင့်ကဲ့ထိုးပစ်ချင်မိ သည် ။

“ဆောရီးဟာ ငါတောင်းပန်တယ်”

လရိပ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောသည် ။ လင်းလင်းက ခေါင်းလေးခါကာ လရိပ်ကို ပြုံးပြရင်း

“ရတယ် လရိပ် ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ငါတို့ ကလည်း မှားတာပါ။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း တီးကတည်းက ပြန်သင့်တာ”

“တော်စမ်းပါ လင်းလင်းရယ်၊ ဒီကောင်က ရိုင်းလွန်းတယ်။ ငါ့တော့ ဆွဲထိုးချင်စိတ်ကို ပေါက်နေတာ”

“နေတစ်စင်း အဲလိုမလုပ်နဲ့ လာ လာ ပြန်ရအောင် ဆရာမ ဝင်လာရ င် မကောင်းဘူး”

မှားတာတော့ ကိုယ်ကမှားတာပဲ ဖြစ်သည် ၊ ကိုယ့်အခန်းမဟုတ်ပါ

ဘဲ သူတစ်ပါးအခန်းလာ ကာ လည်မိသည် ။ ဒါပေမဲ့ အတန်းခေါင်း
ဆောင်ဆိုသည့် ပါဝါနှင့် လုပ်ပုံက ခံနိုင်စရာတစ်ချက် မရှိပါ။

ရှင်းသန့်ဆွဲခေါ်လို့ သာ ပြန်ခဲ့ရသည် ။ စိတ်က တစ်ချက်လေးမှ အခဲ
မကြေ။

“ဟေ့ ရှင်းသန့် ရှင်းသန့်စင် နေဦး”

ခေါ်သံနှင့် အတူ အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာသူက သားစင်အောင်ဖြူ
စိသည် ။ သားစင်အောင်က ရှင်းရှင်းနှင့် ခင်သည် ။ လရိပ်တို့ အခန်းထဲ
ကပဲ ဖြစ်သည် ။

“ဘာလဲ သားစင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

“ဘာမှ မရှိဘူး၊ ရှင်းသန့် ငါတောင်းပန်ချင်လို့ ပါ”

“တောင်းပန်မလို့ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သူရဲကောင်းကို နင်တို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟာ”

“သူရဲကောင်း”

ရှင်းသန့် နှုတ်က ရေရွတ်သလို နေတစ်စင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအ
မည်နာမကို ပါးစပ်လေးဟကာ ရေရွတ်မိ၏။

“သူရဲကောင်းဆိုတာ စောစောက နင်တို့ ကို နောက်လိုက်တဲ့ သူပါ၊
ငါနဲ့ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်တယ်”

“သူရဲကောင်းဆိုတာ သူ့နာမည်လား နာမည်ကိုက အော်ဂလီဆန်စ
ရာကောင်းတာ”

နေတစ်စင်းနှုတ်က ရေရွတ်မိလိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ သားစင်က
တောင်းပန်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း

“သူက ဒီကိုပြောင်းလာတာ နှစ်ပတ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီရုပ်ဒီမျက်နှာကို နင်နဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တာ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာမှ ဆိုင်ဘူး”

နေတစ်စင်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပဲ ပြောပစ်လိုက်မိသည်။ ။ သားစင်အောင် ဆိုတာက ခင်မင်စရာ ကောင်းသလို ဖော်ရွေတတ်သူ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်၏။ ဒီလိုသူနှင့် သူရဲကောင်းက ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေတဲ့ ။

“ရဲက ခင်စရာကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက ပျော်ပျော်နေပြီး စတတ်နောက်တတ်တယ်။ စောစောကလည်း နင်တို့ ကို စလိုက်တာပါ”

“ဘာ စလိုက်တာ ဒါလား စတာ လူမိုက်စကားနဲ့ ပြောတာက စတာလား သားစင်ရဲ့ ”

“ဟို သူက ဒီလိုပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်တတ်တာပါ နေရဲ့ ”

သားစင်က သူရဲကောင်းအတွက် ရှေ့နေလိုက်နေသည် ။
နေတစ်စင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရင်း

“ဒီလိုလူကို မော်နီတာ ခန့်ထားတာ ဆရာမ မှားတာပဲ”

“ရဲက စာတော်တယ်၊ အတန်းသားတွေကလည်း ချစ်ပါတယ်ဟာ”

“ကဲ တော်တော့ သားစင် ငါတို့ သွားတော့မယ်။ အေး နင့်ရဲ့ သူရဲကောင်းကိုတော့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး တကယ် ငါ့လက်သီးနဲ့ ဘယ်တော့တွေ့မလဲ မသိဘူး”

ပြောပြီး နေတစ်စင်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ ရှင်းသန့်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အားတုံ့အားနာ မျက်နှာလေးနှင့်

“သားစင် စိတ်မဆိုးနဲ့ ၊ ငါတို့ နားလည်တယ်။

“ရှင်းသန် ဘာမှ နားလည်စရာမလိုဘူး။ အဲဒီလိုလူမျိုး နင်လည်း မခင်တာကောင်းတယ် လာ”

နေတစ်စင်း ချက်ချင်းပြန်လျှောက်လာက ရှင်းသန့်လက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ သားစင်ကတော့ နှုတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နေတစ်စင်း စကားကို သူရဲကောင်းအား ပြန်ပြောမည်လား မသေချာ။

ပြောလျှင်လည်း နေတစ်စင်းတို့ က ဂရုမစိုက်ပါ။ အခုချိန်အထိ သင်းမျက်နှာကို အာရုံထဲမှာ မြင်နေတုန်း။

သူရဲကောင်းတဲ့ ။

ရုပ်လေးလှသလောက် ရိုင်းတဲ့ လူ။

ဘာလိုမှ နာမည်နဲ့ ရုပ် ဟာမိုနီမဖြစ်တဲ့ လူ။ အလှည့်ဆိုတာ ရှိသေးပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကျရင်...။

*

အခန်း (၃)

စနေနေ့မို့ ရှင်းသန့်တို့ အိမ်မှာ ဆုံကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စာတွေမေးကြ မြန်းကြသည်။ နေ့လယ်ခင်းမှာ ရှင်းသန့်မိခင် လုပ်ကျွေးသော လက်ဖက်သုပ်စားကာ စကားတွေ ပြောနေတုန်း။

“သမီးတို့ စားဖို့ တဲ့ လာပေးသွားတာ”

ခြံစောင်ဦးနှိုက်လာသော ချောကလက်ဘူးကို ကြည့်ကာ နေတစ်စင်း အံ့သြသွားမိသည်။

“ဘယ်သူ ပေးတာလဲ ဦးလေးနီ”

“သမီးရှင်းသန့်ရဲ့ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတဲ့ ”

ပြောရင်း ရှင်းသန့် ချောကလက်ဘူးကို လှမ်းယူသည်။ နေတစ်စင်းကော လင်းလင်းပါ ချောကလက်ဘူးကို အာရုံရောက်သွားမိသည်။

“ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲ မသိဘူး”

“အေးနော် ပေးတော့လည်း စားရတာပေါ့ဟာ၊ ချောကလက်ဆို ငါက အရမ်းကြိုက်တာ ဖွင့်ဟာ”

လင်းလင်း ပြောရင်း ရှင်းသန့်ကို ဖွင့်ခိုင်းနေသည်။ ရှင်းသန့်ကလည်း ချောကလက်ဘူးကို ဖွင့်သည်။

“အား အမလေး”

“ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်”

ရှင်းသန့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ကာ လက်ထဲက ဘူးကို လွှတ်ချသည်။ ။ လင်းလင်းသည် အလန့်တကြား ထခုန်သည်။ ။

“ဗုဒ္ဓေါ ဘုရားရေ”

ချောကလက်ဘူးကို ငုံ့ကြည့်သော နေတစ်စင်း ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ ။

ဘူးထဲက ဖားသုံးကောင်က ခုန်ထွက်လာတာမို့ နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ ခြံထဲက သစ်ရိပ်အောက်မှာ ဖျာနှင့် ကော်ဇောခင်းကာ အေးအေးချမ်းချမ်းထိုင် နေခဲ့တာ ဖားသုံးကောင်ကြောင့် လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်လည်း မှောက်ကုန်သည်။ ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးတို့ ”

“ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဦးလေးနီ ဘူးထဲက ဖားတွေလေ ရွံ့စရာကြီး”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒီကောင်လေး တော်တော်နောက်တာပဲ”

ဦးလေးနီနှုတ်က ရေရွတ်သံကြောင့် နေတစ်စင်း မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားမိသည်။ ။

“ကောင်လေး ဟုတ်လား ဦးလေးနီ ဒီဘူးလာပေးတာ ယောက်ျားလေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်သမီး ကောင်လေးတစ်ယောက် ရုပ်ရည်ချောချော သန့်သန့်လေးပါပဲ။ ဒီလို နောက်မယ်တောင် မထင်ဘူး။”

ပြောရင်း ဦးနီက ဖားတွေကို အဝေးကို မောင်းထုတ်နေသည်။ ။ နေတစ်စင်းတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ

အဖြေရှာရခက်နေဆဲ။

“ဘယ်ကောင် ထင်သလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ဘယ်သူနောက်တာလဲမှ မသိတာ”

“နောက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါတမင်လုပ်တာ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့ ကောင်ပဲ”

“နေတစ်စင်းတို့ ရေရွတ်နေတုန်းမှာ ဦးလေးနီက စက္ကူဘူးကို ကော က်ယူကာ တစ်စုံတစ် ရာကို တွေ့သွားပုံရသည် ။

“ဟင် ဒီမှာ ”

“ဘာလဲ ဦးလေး နောက်တစ်ကောင်လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကတ်လေးပါတယ်၊ စာလည်း ရေးထားတယ်။

“သမီးကိုပေး ဦးလေးနီ”

“နေတစ်စင်း ချက်ချင်းလှမ်းယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည် ။

လင်းလင်းနှင့် ရှင်းသန့်တို့ လည်း အနားရောက်လာကာ ပြိုင်တူငုံကြည်ကြ၏။

သိပ်လန့်သွားလား သာလိကာတို့ ...။

သူရဲကောင်း

“တောက် ဒီသတ္တဝါရဲ့ လက်ချက်ကိုး”

နေတစ်စင်း ခံပြင်းစွာ တောက်ခေါက်ရင်း ရေရွတ်မိသည် ။ လင်းလင်းလည်း အံကြိတ်ကာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။

“တော်တော် လူပါးဝတဲ့ ကောင် ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘဲ သက်သက်ကို

ရန်စနေတာ”

“နင်တို့ ကလည်း ဟယ် သူလို့ အသေအချာ မသိဘဲနဲ့ ”

“ဘာရယ် ရှင်းသန့် ဒီမှာ နာမည်ကြီး သက်သေပါနေတာကို”

“အေးလေ နင်ကဘာလို့ ဒီကောင်ဘက်က နာနေတာလဲ”

ရှင်းသန့်ကြောင့် နေတစ်စင်းကော လင်းလင်းပါ မကျေမနပ် ပြန်ပြောမိကြသည် ။ ရှင်းသန့်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထပ်ပြောသေး ၏။

“ငါပြောတာက နာမည်တွေရုံနဲ့ ပြောလို့ မရဘူးလေဟာ တခြားသူ က သူ့နာမည်ကို အသုံးပြုတာမျိုး ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ”

“ဘယ်သူမှ ငါတို့ ကို ဒီလိုမျိုး မစဘူး၊ မနောက်ဘူး၊ ဒီကောင်ပဲဖြစ်မှာ သားစင်ကို သွားမေးပြီး ဒီကောင်နဲ့ ထိပ်တိုက် ရှင်းမ ယ်”

“နေတစ်စင်းရယ် နင့်ဒေါသတွေ ထိန်းပါဦး၊ ကိုယ့်ဘက်က သက် သေမရှိဘဲ သွားစွပ်စွဲလို့ မရဘူးလေ။ သူက မဟုတ်ဘူး ခံငြင်းနေရင် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ”

ရှင်းသန့်စကားကြောင့် နေတစ်စင်းတွေခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကသိနေတာ သူရဲကောင်းပဲ ဖြစ်သည် ။ တွေးရင်း သင်းမျက်နှာကို တောင် မြင်ယောင်လာမိသေးရဲ့ ။

“ရှင်းသန့် နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် သည်းခံနေရတာ လဲ”

“နေတစ်စင်း ပြောတာမှန်တယ်။ သူရဲကောင်းလို့ ရေးထားမှ တော့

သူရဲကောင်းပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ သူ ရန်စတာကို နင်ဘာလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးချင် နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါက နင်တို့ နဲ့ သူကို ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်လို့ ပါ
”

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ရှင်းသန့်ဆိုတော့ နေတစ်စင်း မျက်မှောင်
လေးကျူကာ ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်ပစ်ရင်း

“ငါ တစ်ခုမေးမယ် ရှင်းသန့် နင် အမှန်အတိုင်း ဖြေနော်”

“နင်က အဲဒီ သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကို ခင်မင်ချင်နေတာလား”

ရှင်းသန့် မျက်နှာလေးလွဲကာ ပါးပြင်လေး ပန်းနုရောင် သန်းသွားခဲ့
တာကို နေတစ်စင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးစလုံး မြင်လိုက်ကြရ၏။

“ငါ သူ့ကို ခင်ချင်တယ်၊ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တာပါဟာ၊ သားစ
င်ကို ငါသေသေချာချာ မေးပြီးပြီ၊ သူတို့ မိသားစုက မိုးကုတ်က ပြောင်း
လာတာတဲ့ ၊ သူ့မှာ အစ်မတစ်ယောက် ရှိတယ်ဟ”

“ကြည့်စမ်း နင်က ဒီကောင့်အကြောင်းတွေ စုံစမ်းထားတာပေါ့လေ”

လင်းလင်းမကျေမချမ်းပြောသည် ။ နေတစ်စင်းလည်း အံ့သြနေမိ
တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။ ရှင်းသန့်က သူရဲကောင်းအကြောင်းတွေ စုံစမ်း
ထားတာပေါ့လေ”

“စုံစမ်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ရက်က သားစင်ရောက် လာပြီး
ပြောပြသွားတာပါဟာ”

ရှင်းသန့် ဖြေရှင်းချက်လေး ပေးသည် ။ နေတစ်စင်းကတော့ ရှင်းသ
န့်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါမိ၏။

“ငါ တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ် ရှင်းသန့်”

“ဘာလဲ နေတစ်စင်း ပြောလေ”

“နင့်ရင်ထဲမှာ ငါနဲ့ လင်းလင်းကိုပဲ အခင်ဆုံးဖြစ်နေရမယ်နော် ရှင်းသန့်”

“နေတစ်စင်းရယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်တို့ နှစ်ယောက်က ထာဝရ အချစ် ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ ဟယ်”

“အေး တို့ နှလုံးသားတွေ အမြဲတမ်း ဖြူစင်နေတာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်”

နေတစ်စင်း ဘာဆိုလိုသည် ဆိုတာကို ရှင်းသန့်သိမှာ သေချာပါသည် ။ တကယ်ဆို နေတစ် စင်းတို့ အရွယ်က ငယ်ပါသေးသည် ။ ပညာရေးကို ကြိုးစားရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပျော်ပဲ နေချင်သည် ။

သူရဲကောင်းဆိုသော နာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနှင့် လူတစ်ယောက် ရှင်းသန့်ရင်ထဲ ဝင်ရောက်လာ မှာ ကိုတော့ စိုးပါသည် ။

ဖြူစင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဆိုလျှင်တောင် နေတစ်စင်းကတော့ သူရဲကောင်းဆိုသော နတ်ဆိုးတစ်ကောင်ကိုတော့ မခင်ချင်ပါ။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူ့ကို နေတစ်စင်းဘယ်လိုမှ ကြည့်မရပါ။ ဘယ်လို ရှေးရေစက်လဲ သူရဲကောင်းရယ်။